

[Ministeren for kulturelle anliggender]

en styrkelse af biblioteksvæsenet, der ventes fra bibliotekskommissionen. Det vil blive en lejlighed til at vise, om der menes noget med det, når partiets tilhængere ind imellem hævder, at fremskridtspartiet er et folkeligt parti.

Tilbage er der idrætten og det frie folkelige kulturarbejde. Her kunne man jo tro der var nogle områder, hvor fremskridtspartiet ville være med til at skabe vækstbetingelser og udviklingsmuligheder for aktiviteter, der opfylder nogle behov hos meget brede dele af befolkningen, men heller ikke her har jeg bemærket blot antydningen af en fremskridtsvenlig holdning hos repræsentanterne for det parti, der i sit navn skiltes med fremskridt. Partiet har foreslået, at idrætten skulle have alle tipsmidlerne. Det ville betyde, at man fjernede de tilskud, der i dag via tipsmidlerne ydes til en lang række meget betydningsfulde almennyttige og almenkulturelle formål, og hvor er det kulturpolitiske perspektiv så henne?

Når der i den seneste tid har været en hel del offentlig debat om kulturudgifterne, hænger det i høj grad sammen med offentliggørelsen af »Dansk Kulturstatistik 1960-77«, et værk, som er blevet til i samarbejde med Danmarks Statistik og kulturministeriet. Det skal nok vise sig at være et nyttigt arbejdsinstrument for alle, der beskæftiger sig med kulturpolitiske spørgsmål, men som vi alle ved, kan statistik og tal jo bruges på mange forskellige måder – også misbruges. Fortolkningen af tallene afhænger helt af den holdning, man har til kulturpolitikken.

Når man på grundlag af tallene kan regne sig frem til, at det offentliges støtte til kulturformål koster den enkelte dansker gennemsnitligt ca. 350 kr. om året, vil der altid være nogle, der mener, at det er et højt beløb, og andre, der som jeg egentlig synes, at befolkningen får meget for dette forholdsvis beskedne beløb.

I bogen om kulturstatistik kan man se, at statens udgifter til kulturlivet i 1977-78 lå på ca. 1 pct. af samtlige statsudgifter. Jeg nævner dette tal, fordi det i hvert fald antyder, der ikke er tale om, at vi her i landet investerer uforholdsmæssigt meget i kulturlivet. Det er meget svært at drage sammenligninger med andre lande, men med dette forbehold vil jeg sige, at omkring 1 pct. af de samlede statsudgifter svarer meget godt til, hvad der

af staten bruges til kulturformål i lande som Sverige og Norge.

Statistikken viser ellers, at statens gennemsnitlige kulturudgifter pr. indbygger i perioden fra 1962-63 til 1977-78 målt i faste priser er steget fra 18,50 kr. til 57 kr., altså cirka en tredobling. Den viser også, at stigningen udelukkende ligger på tiåret 1962-1972. I årene efter 1972 viser tallene kun meget små udsving.

Når de statslige kulturudgifter pr. indbygger ikke er steget siden 1972 og i enkelte år endda viser tilbagegang, kan det til dels forklares ved, at decentraliseringsbestrebelse har medført, at kommuner og amtskommuner har overtaget udgifter, som staten tidligere stod for. Vi kan da også se, at kommunernes udgifter i perioden siden 1962 er steget meget kraftigt. I 1962-63 var de pr. indbygger ca. 11 kr., og i 1975-76 var de – stadig målt i faste priser – kommet op på ca. 56 kr.

Stilstanden eller nedgangen i de statslige udgifter pr. indbygger hænger imidlertid også sammen med den store tilbageholdenhed med hensyn til udvidelse af statens driftsudgifter, som har været kendetegnende for de sidste 7-10 år. De gentagne besparelseskampagner er især gået hårdt ud over de kulturelle institutioner. Ved besparelserne er man gået uden om de lovbundne udgifter, og man har jo heller ikke kunnet hindre, at personalet ved institutionerne fik de samme lønstigninger som i det øvrige samfund. Resultatet er, at besparelserne er faldet med deres fulde vægt på de såkaldt rammebelagte driftsudgifter, dvs. på de konti, der betinger institutionernes aktivitet.

Der tales undertiden om, at de vanskeligheder, institutionerne er kommet i, er selvforskyldte, idet man hævder, at situationen ville være anderledes, hvis man ikke havde betragtet personaleforbruget som en hellig ko. Jeg tror ærlig talt ikke, det er nogen fair bedømmelse. Man har faktisk i mange tilfælde undladt at besætte stillinger, når de blev ledige, og det må desuden huskes, at det personaleloft, der har været gældende i det sidste tiår, i hele denne periode kun har givet mulighed for meget beskedne personaleudvidelser.

Det må heller ikke glemmes, at de folk, som arbejder i institutionerne, som oftest har meget specialiserede uddannelser, hvilket jo